

sterfbed aan de Zijnen. Een Samuel van der jeugd aan, maar ook een moordenaar aan het kruishout, kort voor den jongsten snik, dús is Zijn doen vol majesteit,... en wie zijt gij dan, dat ge nu reeds den Heer Zijn weg beperken, nu reeds bepalen woudt, dat uw ziel nooit door Zijn handgreep wordt bereikt? En zegt ge dat er dan toch ook een verwerping, ook een verstokking is, en dat »Ik heb u gegrepen» niet voor allen geldt... M. H. we buigen ons voor dat diep geheimnis eerbiedig neder, maar het kan ons onzen troost niet rooven. Want dit staat vast, die niet geroepen zijn, gelooven ook aan geen uitverkiezing, — met de lippen misschien, maar niet met het hart — en wie het niet gelooft, dien kan het niet beangstigen. Het licht kan den blinde niet verschrikken, maar hem alleen, wiens oog reeds door dat licht ontsloten werd. En daarom, zoo ge roepen woudt »dus is er voor mij geen hope, dus ben ik voor eeuwig verloren,» o! zoo ge dat niet maar zegt, maar die kreet uit het diepst uwer ziel gescheurd is,.... ik zou zeggen, dan juist is er hope, dan juist is u genade geschied. Reeds die noodkreet der ziel is het krijten van het nieuwgeboren leven. Die diepe verlorenheid, ze wordt zonder genade op deez' aarde niet gekend.

Of werpt men dan ten slotte tegen, dat zulk een geloof den ernst breekt, de liefde bant, en ons aan goede werken spenen moet, o, dan wijs ik uit de diepste overtuiging ook die driedubbele aanklacht terug.